

alle nu til Dags erkendes, at 4 × 5 Dages mørk Arrest paa Vand og Brød er en saa grusom Straf, at den i allervideste Grad bør undgaas. Det burde, synes det mig, være magtpaaliggende for Forsvarsministeren saa snart som muligt at faa denne Straf afskaffet, men det bør ogsaa være Overkrisretten magtpaaliggende saa sjældent som muligt at idømme den.

Den 5. August er der igen en Sag. En Soldat har begaaet nogle smaa militære Overtrædelser. Han har nægtet Lydighed og er gaaet paa en forbudt Beværtning. Han faar strengt Fængsel paa Vand og Brød i 5 × 5 Dage, og jeg skal derfor nævne, hvad det er, han har gjort sig skyldig i. Han var tiltalt for at være gaaet bort fra Kasernen og have nægtet Lydighed og for at have besøgt en forbudt Beværtning. Han havde faaet Orlov for at rejse bort til København, men han rejste ikke bort, han gik i Stedet hen og drak sig fuld i Beværtningen „Skovens Hal“, hvor han ikke maatte komme. Jeg ved ikke, hvad „Skovens Hal“ er, men det maa altsaa være en særlig forhadt Beværtning oppe i Helsingør. Forinden sin Anholdelse havde han mødt to af sine foresatte, en Sergent og en Stabssergent, der havde paalagt ham at følge med til Kronborg. Dette nægtede han, hvorfor Stabssergenten foranlediger ham anholdt. For dette faar Manden ikke mindre end 5 × 5 Dages strengt Fængsel paa Vand og Brød. Denne Sag er i hvert Fald betydningsfuld ved sin sørgelige Udgang for det unge Menneske, men ellers synes den heller ikke magtpaaliggende.

Den næste Sag er igen af uhyre Omfang. Der blev afsagt Dom den 5. August. Det drejer sig her om en Konstabel ved Laboratorieafdelingen. Han skulde gaa hen og staa Vagt ved Sofie Hedvigs Bastion, hvor nogle civile Arbejdere vare beskæftigede med at lægge Rørledninger og skulde gøre Ild paa et Slags Komfur. Da han saa kom derhen, havde de ikke faaet gjort Ild paa, men en af Arbejderne ytrede, at han gruelig gerne vilde have noget Skibsøl, og der var en anden Arbejder, der ogsaa gerne vilde have noget Øl. Saa sagde Konstabelen, da der ikke var tændt Ild, at nu skulde han gaa hen og købe Øl, og saa gik han hen og købte Øl til dem. Det maatte han naturligvis ikke have gjort, og det faar han 5 Dages mørk Arrest for. Betydningsfuld synes Sagen ikke. Han har vel sagtens handlet i Tankeløshed, uden at tænke over, at det ikke var rigtigt at hente Øl til civile Ar-

bejdere, men Skade skete der ikke i nogen Henseende.

Saa kommer jeg til en Sag angaaende en Soldat, der, efter at han var hjemsendt, har beholdt sin Uniform, fordi han intet civilt Tøj havde, men skulde hen og laane Penge hos en Slægtning for at kunne købe eller leje noget civilt Tøj. Vedkommende var permitteret, men saa møder han paa Vejen en Kaptajn, og denne hilser han ikke paa, fordi han mener, at da han er permitteret, har han ingen Hilselig. Kaptajnen vendte om og indhentede ham og spurgte, hvorfor han ikke havde hilst, og Soldaten svarede, at han var hjemsendt og vilde ikke hilse. Saa gik Kaptajnen efter ham, forfulgte ham henad Gaden. Det beskrives nøjagtigt, at de kom til Lille Kirkestræde, og at Kaptajn B., der først er fulgt efter Soldaten, faar en Kaptajn A. til Hjælp, og nu skulde de rigtig passe paa ham. Imidlertid springer Soldaten paa en Sporvogn og kører sin Vej. Da han saa møder Kl. 1¹/₄ om Eftermiddagen og vil aflevere sit militære Tøj, idet han imidlertid har skaffet sig noget civilt, bliver der sagt til ham, at han skal blive, for nu skal han straffes. Han erklærede saa, at han var uvidende om, at han var pligtig til at hilse paa Kaptajnen, og at han antog, at naar han var hjemsendt, paahvilede der ham ikke nogen Lydighedspligt overfor de militære foresatte. Denne betydningsfulde Sag, som ikke vilde være bleven nogen Sag, hvis Kaptajn B. havde ladet Manden gaa sin rolige, skæve Gang gennem Universet, hvorved der ikke var sket noget Menneske nogen Fortræd, gaar til Overkrisretten, som giver Manden 4 × 5 Dages simpelt Fængsel paa Vand og Brød for denne Forseelse.

Den 12. December 1910 er der igen en Sag. Der sker følgende: Der bliver sagt af en Kaptajn til en Sergent, at han skal gøre Notitser, og at han derfor kan aflægge sin Oppakning. Imidlertid kommer en Løjtnant til, og han siger til Kaptajnen, at der er en anden Sergent, som ikke er rask og skal gaa uden Oppakning, saa at han kan gøre Notitser. Kaptajnen siger da til den første Sergent, at han ikke skal gøre Notitser, men han siger det paa en Tid, da Sergenten er beskæftiget med at uddele Kvarterbilleter, og Sergenten paastaar derfor, at han ikke har hørt det. Da han saa den næste Dag kommer uden Oppakning, siger Løjtnanten til ham, at han har jo godt hørt, at en anden Sergent var bleven udtaget til at notere, og da han benægter dette, udtaler Premierløjtnanten: „Vil De tie stille med Deres